

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821200021
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2022:7821200021.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobkyne C. G., nar. XX.XX. XXXX, bytom Y. X, XXX XX X., proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s. so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 4.038,17 Eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. **P r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania proti žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom 1. inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podanou žalobou žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 4.038,17 eur. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 26.9.2014 uzatvorila Zmluvu so spoločnosťou Home Credit Slovakia o spotrebiteľskom úvere vo výške 4.500,- eur. Tento úver žalovanému uhradila vo výške 8.538,17 eur, čím došlo k preplateniu úveru o 4.038,17 eur. Úverovú zmluvu dala na prešetrovanie na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Následne požiadala žalovaného o vrátenie sumy, o ktorú úver preplatila. Pokus o mimosúdnu dohodu však nebol úspešný, nakoľko sa žalovaný k tomu nevyjadril.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že žaloba absolútne neobsahuje úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých žalobkyňa žiada uhradiť sumu 4.038,17 eur. V zmysle ods. 3 citovaného ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný pripojiť k žalobe aj dôkazy, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Žalobkyňa k žalobe však nepripojila žiadne relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Pokiaľ ide o podanie z Ministerstva spravodlivosti, uvedené nemožno považovať za hodnoverný dôkaz, nakoľko poverení zamestnanci vyhotovujú podania formulárove, s rovnakou odpoveďou pre rôznorodé úverové zmluvy a najmä bez preštudovania a dôslednej analýzy konkrétnej úverovej zmluvy. Žalovaný predovšetkým rozporuje tvrdenie žalobkyne, ktorým prezentuje úhradu na žalovanej úverovej zmluve vo výške 8.538,17 eur. Uvedené tvrdenie je vrcholne nepravdivé a zavádzajúce bez akéhokoľvek relevantného zdokladovania a podloženia dôkazmi. Povinnosť tvrdenia možno považovať za základný pilier sporového konania. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca vyvodzuje svoj nárok, ktorý mu má byť súdom priznaný. Tvrdením skutočností žalobca určuje predmet dokazovania, ktorého pravdivosť súd z dôkazov označených žalobcom zisťuje. Žalovaný tvrdením skutočností určuje obsah a medze svojej procesnej obrany. Sudca by mal konanie iba usmerňovať tým, že by skúmal relevantnosť žalobcom tvrdených skutočností k nároku sformulovanému v petite žaloby, relevantnosť tvrdenej procesnej obrany k petite žaloby, relevantnosť označených dôkazov k tvrdeným skutočnostiam a zhodnotil, či sa označenými dôkazmi tvrdené skutočnosti preukázali alebo nie. Nemal by však presúvať dôkaznú povinnosť žalobcu na žalovaného (keďže ide o dôkazy, ktorými žalobca disponuje a je v jeho kompetencii ich predložiť), čo má za následok porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti

súdov a taktiež zásady právnej istoty. Je elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Pokiaľ žalobkyňa svoje skutkové tvrdenia nepodloží dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno, čo má mať za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobkyňa teda uhrádzala jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú.

3. Žalobkyňa sa vyjadrila tak, že vyjadreniu žalovaného úplne neporozumela. Nemá právnické vzdelanie, aj keď neznalosť zákona ju neospravedlňuje. Nie je tak finančne zabezpečená, nemôže si dovoliť obhajcu. Avšak dôveruje nášmu súdnictvu, že rozhodne spravodlivo. Úverovú zmluvu podpísala a vyjadruje nesmiernu ľútosť. Nie je stotožnená s tým, že poskytnutý úver, ako jej obsah úverovej zmluvy je v súlade so zákonom. Výška úveru bola 4.500,- eur a žalovaný od nej žiada 9.237,48 eur, nevie, či by to mali byť úroky. Žalovanému bol k poskytnutiu úveru dostačujúci jej príjem, dôchodok vo výške 283,60 eur mesačne, z ktorého musela uhrádzať mesačne 109,97 eur. Poskytnutý úver 4.500,- eur žalovanému splatila a žiada o vrátenie sumy 2.529,31 eur, sumu o ktorú úver preplatila. Predložila súdu dôkaz, poštové poukážky, ktorými mesačne uhrádzala úver v sume 109,97 eur. Uhrádzala 61 x 109,97 eur, čo činí 6.708,17 eur. S týmto dôkazom sa musí žalovaný stotožniť a neuvádzať, že z jej strany došlo k zavádzaniu.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobkyňa opakovane uvádza, že požaduje vydať bezdôvodné obohatenie z úverovej zmluvy (v zmenenej výške 2.529,31 eur) avšak opäť neuviedla žiadny dôvod, ktorý by zakladal nárok na jeho vydanie. Žalobkyňa uzatvorila úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Žalobkyňa na základe žalovanej úverovej zmluvy č. 4409102887 čerpal úver vo výške 4.500 eur, ktorý sa zaviazala splácať 84 splátkami vo výške 109,97 eur, s celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 9.237,48 eur. Žalobkyňa mala teda už v čase uzatvorenia úverovej zmluvy vedomosť, koľko bude mesačne platiť a aká bude výsledná suma s úrokmi a poplatkami. Žalovanému preto nie je zrejmé, z akého dôvodu úverovú zmluvu, voči ktorej má výhrady uzatvárala a prečo tieto výhrady uplatňuje až 6 rokoch po jej uzatvorení. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch : Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Vyššie citované ustanovenie je nutné s ohľadom na prítomnosť neurčitých právnych pojmov vykladať v kontexte všeobecnej právnej úpravy, predovšetkým potom teleologickým výkladom. V tejto otázke výkladu možno poukázať na rozsudok Najvyššieho správneho súdu z 1. apríla 2015, č. J. 1 As 30/2015 - 39, ktorý v ods. 20 vymedzuje zmysel zakotvenia vyššie uvedenej povinnosti poskytovateľov spotrebiteľských úverov posudzovať bonitu spotrebiteľa predovšetkým ochranou spotrebiteľa pred rizikovými úvermi, a ďalej riešením problému rastúceho zadĺženia domácností. Povinnosť veriteľa posudzovať pred uzavretím zmluvy bonitu spotrebiteľa pritom predstavuje aj určitú záruku, že veriteľ bude pri poskytovaní úveru postupovať tak, aby spotrebiteľa do určitej miery chránil pred neschopnosťou splácať. Primárnym záujmom vyššie citovaného ustanovenia je potom ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným poskytnutím úveru. Žalovaný je subjektom poskytujúcim tisícky úverov mesačne, v podobe radu produktov od hotovostných bezúčelových úverov, cez účelové úvery na nákup tovaru, po revolvingové úvery spojené s kreditnými kartami. Záujmom veriteľa je zisk z poskytnutia úveru v podobe úroku dosiahnutého spotrebiteľovým riadnym splácaním. Záujmom veriteľa nie je a nemôže byť zámer následného vymáhania pohľadávok vzniknutých omeškaním dlžníka. To je zrejmé už pri jednoduchej úvahe o zohľadňovaní nákladov takéhoto procesu vymáhania (napr. súdne poplatky,

právne zastúpenie) a všeobecne známu problematickú vymožitelnosť podobných pohľadávok. Je teda nepochybné, že žalovaný bol motivovaný na dôkladné posudzovanie schopnosti splácať poskytnutý úver nielen ustanoveniami právnych predpisov, ale aj úplne zjavnými ekonomickými faktormi. Zároveň je z opísaného rozsahu podnikania žalovaného zjavné, že z dôvodov finančných a časových nemôže byť proces poskytovania úverov založený na ručnom spracovaní každej žiadosti o úver. Žalovaný tak okrem odbornosti svojich zamestnancov využíva tiež kombináciu tejto odbornosti a moderné technológie a s ňou spojené automatizácie, ako je ostatne obvyklé u všetkých porovnateľných subjektov v jeho odvetví. V rámci postupu v poskytovaní úveru naplňa žalovaný svoju zákonnú povinnosť preverovania bonity spotrebiteľa dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, čiže credit scoringu, ktoré zaisťuje oddelenie úverových rizík. Týmto procesom je posudzovaná spotrebiteľa príjmová a výdavková stránka a ďalej sa skúmajú klientske informácie o premenných hodnotách ako napr. vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a pod. Pre tento účel je využívaný štatistický model, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov zo strany klienta. Tento model je postavený na logickej regresii, kde sa jednotlivé dichotomické premenné opierajú o ďalšie. Pre každú produktovú líniu potom žalovaný využíva odlišný model pre zistenie kreditného skóre klienta. Rovnako tak sú nastavené hodnoty minimálneho skóre, ktorého nedosiahnutím je posudzovaná žiadosť zamietnutá. Uvedené posudzovanie bonity na základe parametrov vytvorených odbornými zamestnancami vykonáva automatizovaný systém. Vyššie načrtnutý postup a jeho nutnosť sa vo svojej podstate ničím nelíši napr. od situácie v poisťovníctve, kedy poisťovne obdobným spôsobom pri kontraktácii vyhodnocujú pomocou podobných matematických (štatistických) operácií poisťné riziká svojich poisťencov a ich finančné krytie. Pre predchádzanie vzniku omeškania klienta s úhradou splátok zabezpečuje žalovaný kontrolu bonity klienta, ktorej výsledkom je limit najvyššej mesačnej splátky. V rámci neho je overovaná schopnosť klienta splácať ďalšie finančné záväzky a hradiť nevyhnutné životné výdavky. Je zohľadňované rodinné postavenie klienta, najmä vyživovacia povinnosť, príjem partnera, prípadne ďalšie skutočnosti. Pokiaľ z takto uvedených informácií vznikne pochybnosť o pravosti tvrdenia klienta, pristupuje žalovaný k žiadosti o predloženie potvrdenia o výške príjmu alebo výpisu z bankového účtu, overenie údajov o zamestnaní a pod. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých registroch. Využívané sú úverové registre SOLUS a NRKI. S ich pomocou sa zhromažďujú klientske informácie, ako je napr. existencia záväzkov, ich výška, historická platobná morálka klienta. Hodnotu informácií z týchto registrov je pritom potrebné považovať za významnú s ohľadom na skutočnosť, že poskytujú obraz o stave záväzkov u veľkého počtu veriteľov - dá sa povedať, že u prevažnej väčšiny relevantných inštitucionálnych veriteľov pôsobiacich na trhu. Žalobkyňa ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedla, že je invalidnou dôchodkyňou, jej čistý mesačný príjem predstavuje výšku 283,60 eur, nemá žiadne vyživovacie povinnosti a býva vo vlastnom byte/dome. V období uzatvorenia žalovanej úverovej zmluvy žalovaný nemal súhlas zo Sociálnej poisťovne na overovanie klientmi uvádzaných informácií pri uzatváraní zmluvy, čo sa postupom času podarilo zmeniť a informácie o žiadateľoch o úver sú preverované v súčasnosti už aj v Sociálnej poisťovni. Pre úplnosť žalovaný poukazuje na rozsudok štvrtej komory Súdneho dvora z 18. 12. 2014 vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkaus a ďalšie, z ktorého v ods. 37 vyplýva, že "poskytovateľ úveru musí po prvé v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím na jeho osobitné okolnosti zvážiť, či sa jedná o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné na posúdenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzavretiu úverovej zmluvy, podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa výšky úveru uvedenej v tejto zmluve. " Ďalej v ods. 38 rozsudku Súdny dvor uvádza, že "(...) smernice 2008/48 neukladá poskytovateľom úveru povinnosť vykonávať systematicky kontrolu pravdivosti informácií poskytnutých spotrebiteľom. V závislosti od okolností každého jednotlivého prípadu sa poskytovateľ úveru môže buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu poskytne spotrebiteľ, alebo môže dospieť k názoru, že je nevyhnutné, aby tieto informácie boli potvrdené pomocou ďalších údajov." Konečne potom bod 2 výroku rozsudku uvádza: "Článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať po prvé v tom zmysle, že nebráni tomu, aby bolo posúdenie úverovej bonity spotrebiteľa vykonané len na základe informácií uvedených spotrebiteľom, za podmienky, že tieto informácie budú dostatočné a že jeho samotné vyhlásenia budú podopreté dokladmi, a po druhé, že neukladá poskytovateľovi úveru povinnosť vykonávať systematicky kontrolu informácií poskytnutých spotrebiteľom. " Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný nepochybil, keď tvrdenia žalobkyne považoval za dostatočné vzhľadom na neexistenciu dôvodných pochybností o pravdivosti tvrdenia žalobkyne, keď zároveň jeho posúdenie nebolo založené len na týchto tvrdeniach žalobkyne. Žalovaný vyjadruje presvedčenie, že s ohľadom na sofistikovanú analýzu, ktorej bol žalobkyňa pri dojednávaní úveru podrobená, splnila podmienky zákona, kedy miera preverenia zodpovedá čiastke, a teda postupoval v danej veci s odbornou starostlivosťou. Zákon a

priori nestanovuje povinnosť preskúmania dát, žalovaný ako veriteľ však v prípadoch pochybností zabezpečuje dodatočné dáta, a to nad rámec svojich povinností. Jedným z dôvodov nadštandardnej kontroly je zámer veriteľa za každých okolností poskytnúť úver takej osobe, ktorá ho bude schopná splácať, pretože poskytovanie úverov klientom neschopným plniť svoje záväzky by bolo v rozpore so zámerom a záujmami veriteľa. Záverom žalovaný poukázal na zmysel zákona o spotrebiteľskom úvere, keď tento sa rovnako ako všetky ostatné súkromnoprávne predpisy odvíja predovšetkým od zásady autonómie vôle, ktorá sa tak logicky prejavuje predovšetkým v rokovaní subjektov právnych vzťahov, spotrebiteľské úvery nevynímajúc. Rovnako pokiaľ ide o ustálenú rozhodovaciu prax, ktorá tiež apeluje na interpretáciu v prospech platnosti zmluvy (sp. Zn. II. ÚS 571/2006, I. ÚS 625/2003, ad.). Žalovaný súčasne poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa neupravuje spôsob, akým má veriteľ posudzovať schopnosť klienta splácať úver, odkazuje sa len na odbornú starostlivosť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti máme za preukázané, že túto povinnosť si žalovaný v zmysle zákona dostatočne a dôsledne splnil. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka: § 107 (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalovaný preto vznáša námietku premlčania na celý žalobcom uplatňovaný nárok v tomto konaní z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Žaloba bola podaná na súd dňa 04.01.2021 ako vyplýva z pečiatky Okresného súdu Rožňava. Najneskorším možným termínom, kedy žalobca získal vedomosť o možnom vyhodnotení úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov bol termín doručenia odpovede MS SR zo dňa 20.11.2018. Nič mu teda nebránilo uplatniť svoj nárok na súde už skôr, t.j. v čase plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá dňa 20.11.2020 uplynula.

5. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

6. Podľa § 107 ods. 1/ Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

7. Z výpovede žalovanej súd zistil, že na podanej žalobe trvá. Na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného zo dňa 07.03. 2022 uviedla, že žalovaná strana uvádza, aby súd vydal premlčanie v tejto veci, nakoľko dala na ministerstvo zmluvu, lebo jej nič nebránilo uplatniť svoj nárok na súde. Po tomto dátume obdržala od žalovaného list, kde ju vyzývali dvakrát a to raz platobný rozkaz, aby zaplatila 2.070,08 eur a úroky z omeškania 1.928,27 eur. Odpor nedala. Zase v roku 2021 obdržala list, aby sa vyjadrila, tu dala, potom sa dvakrát pokúšala o mimosúdnu dohodu. Od roku 2018 ako uvádzajú, že by bola premlčaná doba tak ešte stále boli vlastne v konaní. V roku 2020 opäť dali výzvu k splateniu celého dlhu, ona nechápala, je to nezrozumiteľné, lebo uvádzajú 2,070,- eur, niekde 2.029,- eur. V Banskej Bystrici súd konanie zastavilo. Nevie sa stotožniť s tým, že žalovaný navrhuje premlčanie od roku 2018, keď ešte v roku 2019 a 2020 vymáhali od nej tú dlžobu.

8. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi : úverovou zmluvou uzavretou medzi stranami sporu zo dňa 26.09. 2014, listom MS SR zo dňa 20.11. 2018, listom žalobkyne adresovanom žalovanému zo dňa 06.12. 2019.

9. Zásada hospodárnosti vedie konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov (viď R 29/1983 a rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/43/2009, 3Cdo/231/2009, 7cdo/305/2014). V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú objektívnu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Z dôkazov predložených žalobkyňou je nepochybne zrejmé, že žalobkyňa mala skutkovú aj právnu vedomosť o úverovej zmluve už dňa 20.11.2018 po doručení Odpovede na žiadosť z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Jej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je preto po termíne 20.11.2020 premlčaným. Žalovaný vzniesol námietku premlčania na celý žalobkyňou uplatňovaný nárok v tomto konaní z dôvodu uplynutia

dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017 vyplýva: „Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. V danom prípade začiatok platieb nad rámec poskytnutej istiny od 18.02.2014 prezentovala žalobkyňa priamo ako tvrdenie žaloby. Vzhľadom na uvedené nebol správny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného dozvedela až pri návšteve právneho zástupcu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platiach na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Rovnaký právny záver prijal odvolací súd už v rozhodnutí sp.zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016.“ V rozsudku zo dňa 17.10.2018 Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp.zn. 29Csp/7/2017 je uvedený: „V danom prípade žalobca už v čase uzavretia úverovej zmluvy poznal všetky skutkové okolnosti, poznal zmluvné podmienky, mal k dispozícii predmetnú zmluvu. Následne keď splácal jednotlivé splátky nad rámec poskytnutej istiny, mal vedomosť i o výške plnenia i o tom, kto získal na jeho úkor bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ nemal vedomosť o zákonných náležitostiach zmluvy a ich následkoch, mal možnosť poradiť sa s osobou znalou práva, tak ako to napokon i urobil. Nemožno preto prisvedčiť argumentácii zástupcu žalobcu ohľadom začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá podľa jeho názoru začala plynúť až po porade žalobcu s advokátom (keď žalobca je neznalý práva), keď súd v tejto súvislosti poukazuje na všeobecne (aj v oblasti súkromného práva) uznanú zásadu ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje), vyplývajúcu zo samej podstaty práva. Podľa § 2 Zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky (v znení účinnom v čase uzavretia predmetných úverových zmlúv až do 31.12.2015), „o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná“. Súd je toho názoru, že uvedená zásada platí i pre spotrebiteľa, napriek tomu, že je tzv. slabšou stranou v spore, nakoľko v opačnom prípade, ak by uvedená zásada ustúpila ochrane spotrebiteľa, išlo by o jednostranné zvýhodnenie spotrebiteľa na úkor veriteľa a prelomeniu základnej zásady rovnosti účastníkov súkromnoprávných vzťahov upravenej v ust. § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka a narušeniu jedného zo základných princípov právneho štátu, a to princípu právnej istoty. Napokon jedným zo základných princípov právneho poriadku je princíp „práva patria bdelym“. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. v rozhodnutí sp. zn. 5 SŽf 65/2011) poukázal na tento právny princíp v zmysle: „práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.“ V danom prípade teda nemôže byť na úkor žalovaného (v tom zmysle, že subjektívna premlčacia doba začne plynúť až odvtedy, keď sa žalobca poradil s advokátom...), že žalobca sa nezaujímal o ochranu a výkon svojich práv od začiatku vzniku zmluvného vzťahu, keď už vtedy mu boli známe všetky skutkové okolnosti (náležitosti zmlúv, ktoré sa v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemenili) a z ktorých bolo možné usúdiť získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor.“ Žaloba bola podaná na súd dňa 04.01.2021 ako vyplýva z pečiatky Okresného súdu Rožňava. Najneskorším možným termínom, kedy žalobkyňa získala vedomosť o možnom vyhodnotení úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov bol termín doručenia odpovede MS SR zo dňa 20.11.2018. Nič jej teda nebránilo uplatniť svoj nárok na súde už skôr, t.j. v čase plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá dňa 20.11.2020 uplynula.

10. Súd považoval nárok žalobkyne za premlčaný, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

11. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže bol žalovaný v konaní úspešný, súd mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. V zmysle ust. § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd Košice, prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 363 CSP sa v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučny poriadok).